

מסמך 163

מסמך 163

הסמכת השבעים במגדן

ימים מספר לאחר הגעתם של ישוע והשנים-עשר מירושלים אל מגדן, הגיעו מבית לחם אבנר ועמו קבוצה בת כחמישים תלמידים. באותה עת התאספו בפרק מגדן גם סגל האוונגליסטים, סגל הנשים וכמאה-וחמישים תלמידים נאמנים ומנוסים מכל קצוות פלשתינה. לאחר מספר ימים של פגישות ושל ארגון-מחדש של המחנה, החלו ישוע והשנים-עשר להכשיר באופן אינטנסיבי את קבוצת המאמינים המיוחדת הזו, ומתוך אוסף התלמידים המאומנים-היטב והמנוסים בחר ישוע לאחר מכן את שבעים המורים שאותם שילח לבשר את בשורת המלכות. קורס ההכשרה הזה החל ביום שישי ה-4 בנובמבר ונמשך עד ליום שבת ה-19 בנובמבר.

ישוע הרצה באוזני החבורה הזו מדי בוקר. פטרוס לימד שיטות הטפה בפומבי; נתנאל לימד אותם את אמנות ההוראה; תומאס הסביר כיצד לענות על שאלות; ואילו מתי הנחה אותם באשר לארגון הפיננסי של הקבוצה. גם יתר השליחים השתתפו בהכשרה הזו, כל אחד בהתאם לניסיונו הייחודי ולכישוריו הטבעיים.

1. הסמכתם של השבעים

ישוע הסמיך את השבעים הללו בשעות אחר הצהריים של יום שבת, ה-19 בנובמבר, במחנה במגדן. אבנר מונה לעמוד בראש קבוצת המטיפים והמורים. הסגל הזה בן שבעים החברים כלל את אבנר ועשרה משליחיו לשעבר של יוחנן, חמישים-ואחד מן האוונגליסטים הוותיקים יותר, ושמונה תלמידים אחרים אשר התבלטו בשירות המלכות.

בסביבות השעה שתיים אחר הצהריים, בינות לממטרי גשם, נקבצה חבורת מאמינים אשר אליה הצטרפו דוד ורוב סגל השליחים שלו. החבורה, שמנתה כארבע-מאות איש, התאספה על החוף המזרחי של הכנרת על-מנת להשתתף בהסמכתם של השבעים.

בטרם הניח ישוע את ידיו על ראשי השבעים בכדי לייחד אותם כשליחי הבשורה, הוא אמר להם: "הן הקציר רב והפועלים מעטים; לכן התחננו אל אדון הקציר וישלח פועלים לקצירו. הנני עומד לייחד אתכם כשליחי המלכות; אשלח אתכם אל יהודים ואל לגויים כשליח כבשים בין זאבים. לכו לכם זוגות-זוגות ואל תישאו כיס ולא תרמיל ולא נעלים, שכן זוהי משימה קצרה. ואל תשאלו לשלום איש בדרך, עסקו אך בעבודתכם. ולכל בית אשר תבואו שם, אמרו בראשונה שלום לבית הזה. והיה כי יהיה שם בן שלום ונח עליו שלומכם, ואם לא, אליכם ישוב. ולאחר שבחרתם את הבית, בבית ההוא תשבבו במשך כל שהותכם בעיר, ותאכלו ותשתו מאשר ינתן לכם. כי ראוי הפועל לשכרו. אל תיסעו מבית לבית כי הוצע לכם מקום מגורים טוב יותר. זכרו כי אתם מטיפים לשלום על-פני האדמה ולרצון טוב בין אדם לחברו. ועליכם להתמודד עם אויבים מרים השוגים באשלויות; לכן היו ערומים כנחשים ותמימים כיונים.

"ובכל אשר תלכו, הטיפו ואמרו, 'מלכות השמים קרבה', וסעדו את כל החולים בגוף או בנפש. בחופשיות ניתנו לכם מתנות המלכות הטובות; על כן העניקו בחופשיות. תושביה של העיר אשר תקבל אתכם ימצאו דרך קלה לבוא בשערי מלכות האב; אך אם יסרבו תושביה של עיר לקבל את הבשורה הזו, עת תעזבו אמרו לתושביה הספקנים של אותה קהילה, לאלה הדוחים את תורתכם, 'כן גם אתם בהיות אלה לנגדכם, דעו כי קרובה מלכות האלוהים.' כל השומע אתכם, שומע אותי. וכל השומע אותי, שומע את שולחי. כל הדוחה את בשורתכם, דוחה אותי. וכל הדוחה אותי, דוחה את שולחי."

מסמך 163

לאחר שישוע סיים לשאת את דבריו אלה באוזני השבעים, הוא הניח את ידיו על הראש של כל אלה אשר כרעו ברך במעגל מסביבו, והתחיל עם אבנר.

מוקדם למחרת היום שלח אבנר את שבעים השליחים אל כל ערי הגליל, השומרון ויהודה. שלושים-וחמישה הזוגות הללו יצאו בכדי להטיף וללמד במשך כשישה שבועות. וכולם שבו למחנה חדש בסמוך לפלה שבפנא, ביום שישי ה-30 בדצמבר.

2. הצעיר העשיר ואחרים

מעל לחמישים תלמידים שביקשו לקבל הסמכה ולהימנות על השבעים נדחו על-ידי הוועדה אשר מינה ישוע בכדי לבחור את המועמדים. החברים בוועדה הזו היו אנדראס, אבנר והאדם אשר עמד בראש סגל האוונגליסטים. כל מועמד אשר עברו לא החליטה וועדת השלושה פה אחד, הובא לפני ישוע. ואף כי המאסטר מעולם לא דחה מועמד כלשהו אשר ביקש לקבל הסמכה כשליח הבשורה, יותר מתריסר מקרב האנשים אשר דיברו עם ישוע החליטו לאחר מכן שאינם חפצים עוד להתמנות לשליחי הבשורה.

אחד מן התלמידים הכנים הגיע אל ישוע ואמר: "מאסטר, אני חפץ להיות אחד משליחך, אך אבי זקן מאוד וקרוב למות; האם יותר לי לשוב הביתה ולקבור אותו?" לזה האדם אמר ישוע: "בני, לשועלים יש חורים ולעוף השמים קנים, ובן האדם אין לו מקום להניח את ראשו. אתה הנך תלמיד נאמן, ותוכל להישאר כזה גם אם תשוב אל ביתך לסעוד את אהוביך, אך לא כך הוא עבור שליחי הבשורה שלי. הם וויתרו על הכול בכדי ללכת אחרי ולהטיף למלכות. אם תבקש להיות מורה מוסמך, עליך להניח לאחרים לקבור את המתים, בעוד שאתה מפיץ את החדשות הטובות." ואדם זה הלך לו לדרכו באכזבה כבירה.

תלמיד אחר בא אל המאסטר ואמר: "אני חפץ להפוך לשליח מוסמך, אך ברצוני ללכת הביתה למשך תקופה קצרה בכדי לטפל במשפחתי." ענה לו ישוע: "אם תבקש לקבל הסמכה, עליך להיות מוכן לוותר על הכול. שליחי הבשורה אינם יכולים להיות חצויים בנאמנותם. אדם השם את ידו על המחרשה, אף אם ישוב, אינו ראוי לשמש שליח המלכות."

ואז הביא אנדראס אל ישוע אדם צעיר ועשיר, מאמין אדוק בשם מטדורמוס אשר ביקש לקבל הסמכה. מטדורמוס היה חבר בסנהדרין הירושלמית; הוא שמע את ישוע מלמד ולאחר מכן קיבל הנחייה בבשורת המלכות מפטרוס, כמו גם מן השליחים האחרים. ישוע שוחח עם מטדורמוס על אודות הדרוש לשם קבלת הסמכה, וביקש ממנו שישהה את החלטתו עד לאחר שישקול באופן שלם את הנושא. מוקדם למחרת היום, בעת שישוע הלך לצעוד, ניגש אליו האדם הצעיר הזה ואמר: "מאסטר, אבקש ללמוד ממך את הביטחונות לחיי הנצח. הרי מגיל צעיר מילאתי את כל המצוות. מה עוד אדרש לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" תשובתו של ישוע לשאלות האלה הייתה: "טוב תעשה אם תשמור על כל המצוות – לא תנאף, לא תרצח, לא תגנוב, לא תעיד עדות שקר, לא תרמה, כבד את אביך ואמך – אך הגאולה הינה גמולה של אמונה, לא רק פעולה. האם אתה מאמין בבשורת המלכות הזו?" ענה מטדורמוס: "כן, מאסטר, אני מאמין לכל מה שאתה ושליחך לימדתם אותי." אמר לו ישוע: "אם כן, אכן הנך תלמידי וילד של המלכות."

אמר אז הצעיר: "אבל מאסטר, אינני מסתפק בלהיות תלמידך; אני חפץ להיות אחד משליחך החדשים." כאשר שמע זאת ישוע, הוא השפיל אליו את מבטו באהבה גדולה ואמר: "אסכים לך שתהפוך לאחד משליחי ובלבד שתסכים לשלם את המחיר, אם תיתן את הדבר האחד שאותו אתה חסר." ענה לו מטדורמוס: "מאסטר, אעשה הכול כדי לקבל רשות ללכת אחרך." ישוע נישק את מצחו של האדם הצעיר אשר כרע ברך לפניו ואמר: "אם תבקש להיות שליח, לך ומכור

מסמך 163

את כל אשר לך, ולאחר שתעניק את התמורה לעניים, או לאחריך, שוב ולך אחרי, ותמצא את אוצרות מלכות השמים."

כאשר שמע זאת מטדורמוס נפלו פניו. הוא קם והלך בצער, משום שהיה בעל רכוש רב. הפרושי הצעיר העשיר הזה חונך להאמין שהעושר מסמל את חסד האל. ישוע ידע כי הוא איננו חף מן האהבה העצמית ואינו חף מאהבת עושרו. המאסטר ביקש לגאול אותו מאהבת הממון, ולא בהכרח מן הממון עצמו. ואף כי תלמידיו של ישוע לא נפרדו מכל רכושם בעולם, שליחיו והשבעים עשו כן. מטדורמוס ביקש להימנות על שבעים השליחים החדשים, וזו הייתה הסיבה שבעטיה דרש ממנו ישוע להיפרד מכל רכושו הזמני עלי אדמות.

כמעט כל אדם שומר לעצמו רוע מועדף שבו הוא נאחז ואשר המלכות דורשת ממנו כחלק ממחיר הכניסה. אילו נפרד מטדורמוס מעושרו, וודאי היה העושר חוזר אל ידיו והוא היה מתמנה לגזבר של השבעים. מאוחר יותר, לאחר היווסדותה של הכנסייה בירושלים, אכן הוא ציית למצוות המאסטר, אף כי היה זה מאוחר מדי מכדי ליהנות מחברות בקרב חבורת השבעים. והוא הפך להיות הגזבר של הכנסייה בירושלים, זו אשר בראשה עמד יעקב, אחיו ובן משפחתו של האדון.

כך תמיד היה וכך תמיד יהיה: בני-אדם נדרשים לקבל את החלטותיהם בעצמם. בני-תמותה נהנים מטווח מסוים של חופש בחירה. כוחות עולם הרוח לא יאלצו את האדם; הם יתירו לו ללכת בדרך שבה הוא בחר.

ישוע חזה שבשל עושרו, לא יוכל מטדורמוס להימנות עם שורת הגברים אשר ויתרו על הכול למען הבשורה; יחד עם זאת, הוא ראה שללא עושרו הוא היה הופך לבסוף למנהיג העליון שלהם. אך כמו אחיו של ישוע בגוף, מטדורמוס לא הפך מעולם לגדול במלכות, לפי שהוא מנע מעצמו את הקשר הקרוב והאינטימי עם המאסטר, אשר היה עשוי להיות מנת חלקו אילו היה מוכן לעשות באותה עת בדיוק את אשר ישוע ביקש ממנו, את מה ששנים ספורות לאחר מכן אכן עשה.

אין קשר ישיר בין עושר לבין הכניסה למלכות השמים, אך קיים קשר ישיר בין אהבת הממון לכך. הנאמנות הרוחנית של המלכות איננה תואמת את העבודה בשירות הממון החומרי. האדם לא יוכל לחלוק את נאמנותו העילאית לאידיאל רוחני עם נאמנות ומסירות לחומר.

ישוע מעולם לא לימד שאין זה ראוי להיות עשיר. הוא דרש רק מן השנים-עשר ומן השבעים לוותר על כל רכושם בעולם למען התכלית המשותפת. ואפילו אז, הוא אפשר להם לממש את הרכוש ברווח, כשם שאירע במקרה של השליח מתי. פעמים רבות יעץ ישוע לתלמידיו העשירים, בדומה לשיעור שלימד את האיש הרומי העשיר. המאסטר סבר כי ראוי להשקיע בתבונה רווחים עודפים כדרך התמודדות לגיטימית עם קשיים אשר לא ניתן למנוע בעתיד. כאשר מלאה וגדשה קופת השליחים, הפקיד יהודה את העודף בפקידון ששימש אותם מאוחר יותר, כאשר הם נכנסו לגירעונות בשל הפיחות בהכנסות. זאת עשה יהודה לאחר שנועץ באנדראס. ישוע מעולם לא עסק במישרין בכספים של השליחים, אלא כשחילק צדקה. ואולם, היה עושק כלכלי מסוים שהוא גינה פעמים רבות, וזהו הניצול הבלתי-הוגן של החלשים, הבורים ומעוטי-המזל על-ידי אחיהם החזקים, החכמים והנבונים יותר. ישוע הכריז כי יחס בלתי-אנושי שכזה לגברים, נשים וילדים, אינו תואם את האידיאלים של אחוות מלכות השמים.

3. הדיון על העושר

עת סיים ישוע את שיחתו עם מטדורמוס, נקבצו סביבו פטרוס וכמה מן השליחים האחרים, ובשעה שהצעיר העשיר הלך לדרכו, נפנה ישוע אל השליחים ואמר: "ראו כמה יקשה לבעלי נכסים לבוא פנימה במלאות אל מלכות האלוהים! לא ניתן לחלוק את המסירות הרוחנית עם המסירות לחומר;

שום אדם לא יוכל לשרת שני אדונים. אתם אומרים כי 'נָקַל לְגַמֵּל עֶבֶר בְּתוֹךְ נֶקֶב הַמַּחַט מִזְכוֹת הַכּוֹפֶר בְּחַיֵּי נֶפֶחַ'. ואילו אני מכריז כי 'נָקַל לְגַמֵּל עֶבֶר בְּתוֹךְ נֶקֶב הַמַּחַט מִבּוֹא הַעֵשִׂיר הַמְרוֹצָה מִעֲצָמוֹ אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים'."

פטרס והשליחים נדהמו לשמע הדברים הללו, במידה כזו שפטרס אמר: "אז את מי ניתן להציל, אדוני? האם כל העשירים יוותרו מחוץ למלכות?" ענה לו ישוע: "לא, פטרס, אך כל אלה אשר שמים את מבטחם בעושר, יתקשו לחיות את חיי הרוח אשר מובילים אל ההתקדמות הנצחית. ואפילו אז, הרבה ממה שבלתי-אפשרי עבור האדם איננו מעבר להישג ידו של האב שבשמים; ראוי לנו להבין כי לא ייפלא מאלוהים דבר."

כאשר הם הלכו לדרכם, ישוע התעצב על כך שמתדורמוס לא נשאר אתם, שכן הוא אהב אותו מאוד. וכאשר הם צעדו על חוף האגם והתיישבו ליד המים, אמר פטרס בשם כל השנים-עשר (אשר כעת היו נוכחים כולם): "אנחנו מוטרדים מהמילים שאמרת לצעיר העשיר. האם נדרוש מכל חסידינו לוותר על רכושם עלי אדמות?" ענה ישוע: "לא, פטרס, רק מאלה שרוצים להיות שליחים, מאלה שמבקשים לחיות אתי כמו שאתם חיים אתי, כמשפחה אחת. הן האב דורש מילדיו אהבה טהורה ומלאה. אתם נדרשים לוותר על כל דבר, או על כל אדם, אשר עומד בינכם לבין אהבת אמיתות המלכות. אם עושרו של האדם איננו פולש למחוזות הנשמה, אזי אין לו כל נגיעה לחיי הרוח של אלה הבאים בשערי המלכות."

אמר אז פטרס, "אבל מאסטר, הן אנחנו עזבנו את הכול והלכנו אחריו, ומה יהיה לנו?" אז דיבר ישוע אל כל השנים-עשר: "אמן, אמן אומר לכם, כי אין איש אשר עזב את עושרו, ביתו, אשתו, אחיו, הוריו או בניו למען הבשורה, אשר לא יקח עתה בזמן הזה מאה פעמים כהמה, ואולי יירדף, וְלַעוֹלָם הָבָא יִתְּנָה חַיִּי עוֹלָם. אך רבים מהראשונים יהיו אחרונים, ואילו האחרונים לעיתים קרובות יהיו ראשונים. האב דואג ליצוריו בהתאם לצרכיהם, ועל-פי חוקי הצדק והחסד והטיפול האוהב למען רוחותיו של יקום."

"מלכות השמים הינה כמו בעל-בית שמעסיק פועלים הרבה, אשר הלך השכם בבוקר לשכור פועלים לעבודה בכרם שלו. כאשר הסכים עם הפועלים לשלם להם דינר אחד עבור יום העבודה, הוא שלח אותם אל כרם. הוא הלך שוב בסביבות השעה תשע בבוקר, ראה אחרים עומדים בשוק חסרי-מעש ואמר להם: 'לכו גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם'. והם הלכו מיד לעבודה. ושוב הוא הלך ועשה כן בשעה שתים-עשרה בצהריים ובשעה שלוש אחר הצהריים. כאשר הוא הלך לשוק בשעה חמש אחר הצהריים, הוא עדיין מצא פועלים אחרים אשר עומדים באין מעש ושאל אותם, 'מדוע זה תעמדו ללא מעש כל היום?' ענו לו הפועלים: 'כי איש לא שכר אותנו'. אמר להם בעל הבית: 'לכו גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם הצודק'."

"לעת ערב, אמר בעל הכרם למנהל שלו: 'קרא לפועלים ושלם להם שכרם. התחל באחרונים שנשכרו וסיים בראשונים'. כאשר הגיעו אלה שנשכרו בשעה חמש אחר הצהריים, כל אחד מהם קיבל דינר אחד, וכך היה גם עם כל יתר הפועלים. כאשר ראו הפועלים שנשכרו בתחילת היום כמה קיבלו אלו אשר נשכרו אחרונים, הם ציפו לקבל יותר ממה שסוכם. אך כמו כל יתר האחרים, כל פועל קיבל אך דינר אחד. לאחר שהפועלים קיבלו את שכרם, הם התלוננו בפני בעל הבית ואמרו: 'הפועלים האלה שנשכרו אחרונים עבדו רק שעה אחת, ועדיין שילמת להם בדיוק את אותו הסכום ששילמת לנו, אנחנו שעבדנו יום שלם מתחת לשמש הקופחת'."

"ענה להם בעל הבית: 'ידידי, לא עשיתי לכם כל רע. האם לא הסכים כל אחד מכם לעבוד תמורת דינר אחד ליום? קחו את שמגיע לכם ולכו לדרככם, כי רוצה אני לתת לאחרונים בדיוק את מה שנתתי לכם. האין זאת כי החוק מתיר לי לעשות ברכושי כרצוני? או שמא אתם מתרעמים על נדיבותי משום שאני מבקש לעשות עמם חסד?'"

4. הפרידה מן השבעים

המחנה במגדן היה כמרקחה בשעה שהשבעים יצאו אל משימתם הראשונה. מוקדם באותו בוקר, בשיחתו האחרונה עם השבעים, הדגיש ישוע את הדברים הבאים:

1. נדרש להטיף לבשורת המלכות בכל רחבי העולם, לגויים כמו גם ליהודים.
 2. בזמן סעד החולים, הימנעו מללמד אותם לצפות לנסים.
 3. הטיפו לאחוזה רוחנית של בני האל, ולא למלכות חיצונית של עוצמה עולמית ושל הדר חומרי.
 4. הימנעו מאובדן זמן מיותר ביותר מדי מפגשים חברתיים ובזזות אחרות אשר עלולות להסיח את דעתכם מן המסירות בלב מלא להטפה לבשורה.
 5. אם הבית הראשון אשר נבחר לשמש כמטה מתברר כראוי, הישארו שם במשך כל שהותכם באותה העיר.
 6. הבהירו לכל המאמינים הנאמנים כי הגיעה השעה להיפרד בגלוי ממנהיגי הדת היהודים בירושלים.
 7. למדו כי חובתו המלאה של האדם מסתכמת במצווה אחת: אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאורך, ואהבת לרעך כמוך. (הם נדרשו ללמד את זאת כחובתו המלאה של האדם במקום תר"ג המצוות שלהן הטיפו הפרושים).
- לאחר שישוע דיבר כך אל השבעים בנוכחות כלל השליחים והתלמידים, לקח אותם שמעון פטרוס הצידה ונשא באוזניהם באופן פרטי את נאום ההסמכה שלהם, אשר היווה הרחבה לציווי אשר ציווה אותם המאסטר בשעה שהניח עליהם את ידיו והסמיק אותם כשליחי המלכות. פטרוס האיץ בשבעים לקדש בחוויית חייהם את המידות הטובות הבאות:
1. **מסירות מקודשת.** תמיד להתפלל לכך שעוד אנשים יישלחו לקצור בשירות הבשורה. הוא הסביר שכאשר אנחנו מתפללים כך, על-פי-רוב נאמר, "הנני כאן; שלח אותי." הוא התרה בהם שלא להזניח את תרגול הסגידה היומי שלהם.
 2. **אומץ אמיתי.** הוא הזהיר אותם שהם ייתקלו בעוינות וככל הנראה גם יירדפו. פטרוס אמר להם כי משימתם איננה משימה לפחדנים ויעץ לאלה אשר פחדו לסגת עוד בטרם יתחילו. אך איש לא נסוג.
 3. **אמונה ואמון.** הם חייבים לצאת למשימה הקצרה הזו ללא כל צידה; הם חייבים לסמוך על האב שישפק את מזונם ושידאג להם למחסה ולכל צרכיהם האחרים.
 4. **התלהבות ויוזמה.** הם חייבים להצטייד בקנאות ובהתלהבות נבונה; הם חייבים לדבוק בעיסוק אך ורק בעסקי המאסטר. ברכות המפגש במזרח היוו טקס ממושך ומפורט; ולפיכך הם הונחו "לא לברך איש לשלום בדרכם," הוראה אשר הייתה דרך נפוצה להנחות אדם להמשיך בעיסוקיו ללא בזבזי זמן. אין כל קשר בין הדבר הזה לבין ברכת שלום חברית.

מסמך 163

5. *אדיבות ורכות*. המאסטר הנחה אותם לא לבזבז זמן מיותר בטקסים חברתיים, אך הוא ציווה עליהם להיות אדיבים כלפי כל מי שהם באו עמו במגע. הם הונחו להפגין נדיבות כלפי אלה אשר אירחו אותם בבתיהם. הם הוזהרו במפורש לבל יעזבו בית צנוע על-מנת להתארח בבית נוח יותר, או בית שלו נתונה השפעה גדולה יותר.

6. *סעד החולים*. פטרוס הנחה את השבעים לחפש את חולי הנפש והגוף ולעשות כל אשר לאל ידם על-מנת להקל על מצבם, או לרפא את מחלותיהם.

ולאחר שהם נצטוו והודרכו לנהוג כך, הם יצאו לדרך זוגות-זוגות למשימתם בגליל, בשומרון וביהודה.

אף-על-פי שליהודים היה יחס מיוחד למספר שבעים, ושלפעמים היהודים נהגו למנות את שבעים אומות הגויים, ואף כי השליחים הללו יועדו לבשר את הבשורה לכל העמים כולם, ככל שידיעתנו מגעת, היה זה אך מקרה שהקבוצה הזו מנתה שבעים שליחים. ידוע לנו בוודאות כי ישוע התכוון לקבל לפחות שישה חברים נוספים, אך אלה לא היו מוכנים לשלם את המחיר הנדרש של ויתור על רכושם ועל משפחותיהם.

5. העברת המחנה לפלה

ישוע והשנים-עשר התכוונו כעת לבסס את המטה האחרון שלהם בפראה, ליד פלה, המקום שבו הוטבל המאסטר בירדן. את עשרת הימים האחרונים של נובמבר הם בילו בהתייעצות במגדן, וביום שלישי, ה-6 בחודש דצמבר, יצאה החבורה כולה, כמעט שלוש-מאות איש, עם שחר על צידתה, ועברה ללון באותו לילה בפלה בסמוך לנהר. היה זה אותו אתר בדיוק, ליד המעיין, שבו מוקם המחנה של יוחנן המטביל שנים אחדות קודם לכן.

לאחר פירוק המחנה במגדן, חזר דוד זבדיה אל בית צידה והחל לצמצם באופן מיידי את שירות השליחים. המלכות נכנסה לשלב חדש. מדי יום הגיעו עולי רגל מכל חלקי פלשתינה, ואפילו ממחוזות מרוחקים באימפריה הרומית. לעיתים הגיעו מאמינים אף ממסופוטמיה ומן הארצות אשר מעבר לנהר החידקל. ובשל כך, ביום ראשון, ה-18 בדצמבר, העמיסו דוד זבדיה וסגל השליחים את ציוד המחנה אשר אוססן עד אז בבית אביו על בהמות משא, אותו ציוד אשר שימש בעבר את המחנה בבית צידה, בסמוך לאגם. לעת עתה הם נפרדו מבית צידה וירדו אל חוף הכנרת ולאורך הירדן, עד לנקודה המצויה כקילומטר מצפון למחנה השליחים. בתוך פחות משבוע ניתן היה לארח כמעט אלף וחמש-מאות עולי רגל מבקרים. מחנה השליחים יכול היה לארח כחמש-מאות איש. הייתה זו העונה הגשומה בפלשתינה, ומקומות הלינה הללו היו נחוצים על-מנת לדאוג למספר ההולך וגדל של מבקרים, רובם מבקרים כנים, אשר הגיעו לפראה על-מנת לראות את ישוע ולשמוע את תורתו.

דוד עשה את כל אלה מיוזמתו, אף כי הוא נועץ בפיליפוס ובמתי במגדן. הוא העסיק חלק גדול משירות השליחים כעוזריו בתפעול המחנה; כעת שימשו פחות מעשרים איש כשליחים בשירות יומיומי. כשהתקרב חודש דצמבר לסיומו, ולפני ששבו השבעים, כמעט שמונה-מאות מבקרים נקבצו מסביב למאסטר, והם מצאו מקום אירוח במחנה של דוד.

6. שובם של השבעים

ביום שישי, ה-30 בדצמבר, בעוד שישוע שהה בגבעות הסמוכות יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, החלו השבעים לשוב אל המטה בפלה. זוגות-זוגות הם הגיעו, ועמם מאמינים רבים. בסביבות השעה חמש אחר הצהריים התאספו כל השבעים באתר הלימוד כאשר ישוע שב למחנה. ארוחת

הערב התעכבה ביותר משעה, בעת שדובריה הנלהבים של בשורת המלכות סיפרו את חוויותיהם. שליחיו של דוד הביאו הרבה מן החדשות האלה לשליחים במשך השבועות האחרונים, אך עדיין היה זה מעורר השראה ביותר לשמוע את מורי הבשורה החדשים הללו, אשר זה עתה הוסמכו, משתפים באופן אישי בחוויותיהם באשר ליחס שאותו קיבלו מן היהודים והגויים הרעבים. סוף-סוף הצליח ישוע לראות אנשים היוצאים להפיץ את החדשות הטובות ללא נוכחותו האישית. כעת ידע המאסטר כי הוא יכול לעזוב את העולם מבלי שיחול עיכוב משמעותי בהתפתחותה של המלכות.

כאשר סיפרו השבעים "שגם השדים נכנעים תחתינו ב'שםך'", הם התייחסו למקרי הריפוי הנפלאים של אלה אשר נפלו קורבן למחלות נפש. אף-על-פי-כן, אכן היו כמה מקרי דיבוק אשר זכו להקלה כתוצאה מן הסעד הזה, מקרים שאליהם התייחס ישוע כאשר אמר: "אין זה מוזר שרוחות זוטרות סוררות אלה נכנעו לכם, שכן ראיתי את השטן נופל כבדק מן השמים. אך בזאת אל תשמחו, אֲשֶׁר נִכְנָעִים תַּחְתֵּיכֶם הָרוּחוֹת. אֲכַרִּיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי לֵאחֶר שֶׁאֲשׁוּב אֶל אֲבִי, נִשְׁלַח אֶת רוּחוֹתֵינוּ לִשְׁכּוֹן בְּדַעְתֶּם שֶׁל הָאֲנָשִׁים, וְכִךְ לֹא תוּכְלֶנָה אֲפִילוּ מֵעַט הָרוּחוֹת הָאֲבוֹדוֹת הָאֵלֶּה לְהִיכַסֵּס אֶל דַּעְתְּם שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה. שִׁמְחֵ אֲנִי עַל הָעוֹצָמָה אֲשֶׁר הִפְגַּנְתֶּם כֻּלִּי בְּנֵי הָאָדָם, אֲךָ אַתֶּם אֵל תִּשְׁמְחוּ עַל כֵּךְ, כִּי אִם שִׁמְחוּ עַל אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ שְׁמוֹתֵיכֶם בְּשִׁמְיָם, עַל אֲשֶׁר אַתֶּם עֹתִידִים לִצְאָת לִנְתִיבָה נִצְחִית שֶׁל כִּיבוֹשׁ רוּחָנִי."

ובאותה שעה ממש, בדיוק לפני תחילת ארוחת הערב, חווה ישוע את אחד מאותם רגעים נדירים של אקסטזה רגשית אשר חסידיו ראו מעת לעת. והוא אמר: "אֲוֹדָךְ אֲבִי, אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, כִּי הִסְתַּרְתָּ בְּשׁוֹרָה נִפְלְאָה זוֹ מִן הַחֲכָמִים וְהַנְּבוֹנִים, וְהָרוּחַ גִּילְתָּה אֶת נִפְלְאוֹת הָרוּחַ הָאֵלֶּה לְעוֹלְלֵי הַמַּלְכוּת. הֵן אֲבִי, כִּי כֵן הָיָה רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, וְאֲנוּכִי עוֹלֵז בִּידְעָה כִּי הַבְּשׁוּרוֹת הַטּוֹבוֹת תִּגְעַנֶּנָּה אֶל הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ אֲפִילוּ לֵאחֶר שֶׁאֲשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתוֹם הַמְּשִׁימָה אֲשֶׁר הִטַּלְתָּ עָלַי לַעֲשׂוֹתָהּ. אֲנִי נִרְגָּשׁ מְאֹד מִכֵּךְ שֶׁעֲתִיד אַתָּה לְמַסּוֹר אֶת כָּל הָעוֹצָמָה לִידִי, שֶׁרָק אַתָּה יוֹדֵעַ אֵל נִכּוֹן מִי אֲנִי, וְשֶׁרָק אֲנִי וְאַלֶּה אֲשֶׁר לֵהֵם גִּילִיתִי אוֹתָךְ יוֹדְעִים אֵל נִכּוֹן מִי אַתָּה. וְכֹאֲשֶׁר אֲסִיִּים אֶת הַהִתְגַּלּוּת הַזֹּאת לְאֲחָיִי בְּגוֹף, אֲמַשִּׁיךְ לְגִלּוֹתָךְ לִיצוּרֶיךָ אֲשֶׁר בְּמִרְמִים."

כאשר סיים ישוע לדבר כך אל האב, הוא נפנה הצידה לשוחח אל שליחיו ואל סועדיו: "אֲשֶׁרִי עֵינֵיכֶם כִּי תִרְאֶינָה וְאֲשֶׁרִי אֲזַנְיֶיכֶם כִּי תִשְׁמַעְנָה. כִּי אֲמֵן אֲמַר אֲנִי לָכֶם, נְבִיאִים וְצַדִּיקִים רַבִּים נִכְסְפוּ לְרָאוֹת אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים וְלֹא רָאוּ, וְלִשְׁמָע אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם שֹׁמְעִים וְלֹא שָׁמְעוּ. דּוֹרוֹת רַבִּים שֶׁל יְלָדֵי הָאוֹר בַּעֲתִיד לְבוֹא, בִּשְׁעָה שִׁישְׁמְעוּ עַל אֲוֹדוֹת הַדְּבָרִים הַלֵּלוּ, יִקְנְאוּ בְּאַלֶּה אֲשֶׁר שִׁמְעוּ וְרָאוּ אוֹתָם."

ואז הוא דיבר אל התלמידים ואמר: "שִׁמְעֵתֶם כִּיצַד עֲרִים וְכַפְרִים רַבִּים קִיבְּלוּ אֶת בְּשׁוּרוֹת הַמַּלְכוּת הַטּוֹבוֹת, וְכִיצַד קִיבְּלוּ הַיְּהוּדִים וְהַגּוֹיִים אֶת מוֹרֵי וְאֶת סוֹעֲדֵי. אֲכֵן בְּרוּכוֹת תִּהְיֶינָה הַקְּהִילוֹת אֲשֶׁר בָּחֲרוּ לְהֵאֱמִין בְּבְשׁוֹרַת הַמַּלְכוּת. אֲךָ אוֹי לְתוֹשְׁבֵי כּוֹרִזִּין, לְתוֹשְׁבֵי בֵּית-צִיּוֹן וּלְתוֹשְׁבֵי כְּפַר נַחֹם, אֲשֶׁר דָּחוּ אֶת הָאוֹר, אוֹי לְעֲרִים אֲשֶׁר לֹא קִיבְּלוּ הֵיטֵב אֶת הַשְּׁלִיחִים. הַנְּנִי מִכְרִיז כִּי הַגְּבוּרוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקֶרְבְּכֶם, אֵלּוּ נַעֲשׂוּ בְּצוֹר וּבְצִידוֹן, הָעֲרִים הַמְּכֻוֹנוֹת כּוֹפְרוֹת, הֵלֹא כָּבֹד יִשְׁבּוּ בְּשֶׁק וְאֶפְרַיִם וְשִׁבּוּ. בְּיוֹם הַדִּין אֲכֵן יִהְיֶה טוֹב יוֹתֵר לְצוֹר וּלְצִידוֹן."

למחרת, ביום השבת, לקח ישוע את השבעים לבדם ואמר: "אֲכֵן שִׁמְחֵתִי כֹאֲשֶׁר שַׁבְתֶּם עִם הַחֲדָשׁוֹת הַטּוֹבוֹת בְּאֶשֶׁר לְאוֹפֵן שָׁבוּ הַתְּקַבְּלָה הַבְּשׁוּרָה עַל-יְדֵי רַבִּים מִתּוֹשְׁבֵי הַגָּלִיל, הַשּׁוֹמְרוֹן וְהַיְּהוּדָה. אֲךָ מִדּוֹעַ הוֹפְתַעְתֶּם מִן הַשִּׁמְחָה? הָאֵם לֹא צִיפִיתֶם כִּי הַמַּסָּר שֶׁלָּכֶם יִתְקַבֵּל בְּעוֹצָמָה? הָאֵם יִצְאֵתֶם עִם כָּל-כָּךְ מֵעַט אֲמוּנָה בְּבְשׁוּרָה עַד שִׁיעִילוֹתוֹ שֶׁל הַמַּסָּר הַפְּתִיעָה אֶתְכֶם? וְכַעַתָּה, לֹא אֲמַנֶּע מִכֶּם אֶת הַשִּׁמְחָה, אֲךָ אֲזַהִיר אֶתְכֶם הַזֶּה-הַיֵּטֵב מִפְּנֵי הַגְּאוּוֹה הַמוֹסוּוִית, הַגְּאוּוֹה הָרוּחָנִית. אִילוּ יִכּוֹלְתֶּם לְהַבִּין אֶת נִפְּלִיתוֹ שֶׁל לּוֹצִיפֵר, בַּעַל הָעוֹוֹן, כִּי אִזְּ הֵייתֶם מְקַפִּידִים לְהִימָנֵעַ מִכָּל הַצּוּרוֹת שֶׁל הַגְּאוּוֹה הָרוּחָנִית."

"התחלתם במלאכה הכבירה, מלאכת הלימוד של האדם בן התמותה כי הוא הינו בן האל. אנוכי הראיתי לכם את הדרך; צאו ועשו כחובתכם ואל תתעייפו מעשות טוב. לכם, ולכל אלה אשר ילכו בדרככם בדורות העתיד, אומר כך: תמיד אני עומד קרוב, וקריאתי-הזמנתי הינה, ותמיד תהייה. פנו אלי כל העמלים והטעונים ואני אניח לכם. קבלו עליכם את עלי ולמדו ממני, כי ענו ושפל רוח אנכי, ומצאו מרגוע לנפשותיכם."

והם מצאו כי מילות המאסטר נכונות, כאשר הם העמידו אותן למבחן. ומני אז, אלפים רבים בחנו אף הם את אותן הבטחות, ומצאו אותן תקפות.

7. הכנות למשימה האחרונה

הימים שלאחר מכן היו ימים עסוקים מאוד במחנה בפלה; ההכנות למשימה בפראה הלכו ונשלמו. ישוע ועמיתיו היו עתידים להתחיל במשימתם האחרונה, משימה בת שלושה חודשים בכל רחבי פראה, משימה אשר הסתיימה רק כאשר המאסטר נכנס לירושלים על-מנת לסיים את מלאכתו על-פני האדמה. במהלך התקופה הזו מוקם המטה של ישוע ושל שנים-עשר השליחים כאן, במחנה בפלה.

ישוע לא נדרש עוד לצאת החוצה על-מנת ללמד את העם. כעת באו הם אליו במספרים שהלכו וגדלו מדי שבוע, ולא רק מפלשתינה, אלא מכל העולם הרומי ואף מן המזרח הקרוב. ואף כי המאסטר השתתף במשימתם של השבעים בפראה, הוא בילה את מרבית זמנו במחנה בפלה, שם לימד את ההמונים ומשם הנחה את השנים-עשר. במהלך התקופה הזו בת שלושת החודשים, לפחות עשרה מתוך השליחים נשאו לשהות במחיצתו של ישוע.

גם סגל הנשים התכוון לצאת זוגות-זוגות יחד עם השבעים ולפעול בעריה הגדולות של פראה. לאחרונה הכשירה הקבוצה המקורית בת שנים-עשרה הנשים סגל רחב יותר בן חמישים נשים במלאכת ביקורי הבית ובאמנות סעד החולים. פֶּרְפֹּטָאָה, אשתו של שמעון פטרוס, הצטרפה לחטיבה החדשה הזו בסגל הנשים וקיבלה על עצמה להוביל את עבודת הקבוצה המורחבת תחת אבנר. לאחר פנטקוסט היא נותרה לצדו של בעלה המוכשר וליוותה אותו בכל המסעות המיסיונריים אשר ערך; וביום שבו נצלב פטרוס ברומא, אותה השליכו אל חיות הטרף בזירה. סגל הנשים החדש הזה כלל אף את נשותיהם של פיליפוס ומתי, והן את אמם של יעקב ושל יוחנן.

עבודת המלכות עמדה להיכנס כעת אל שלביה האחרונים תחת הנחייתו האישית של ישוע. השלב הנוכחי היה בעל עומק רוחני, זאת בניגוד להמונים מחפשי-הניסים ומבקשי-הנפלאות אשר הלכו אחר המאסטר בימי הפרסום הראשונים שלו בגליל. יחד עם זאת, עדיין נהה אחריו מספר לא-מבוטל של חסידים אשר נטו אל החומר, ואשר לא הצליחו לתפוש את האמת לפיה מלכות השמים הינה אחווה רוחנית של האדם המתבססת על העובדה הנצחית של אבהותו האוניברסלית של האל.